

Gigantisk Londonkonsert ur tre perspektiv

I detta nummer av SuzukiNytt får ni läsare tre olika infallsvinklar från tre olika skribenter kring en av riktigt stora händelser i Suzukisammanhang – en jättekonsert i anrika och världskända konserthuset Royal Albert Hall i London. Cellisten Haukur F Hannesson var en av dem som var med från början med att planera händelsen, Christina Lundström var på plats i egenskap av fiollärare och slutligen Christina Wainikka, i egenskap av mamma till fiolspelande dottern Anna. Under konserten framfördes verk alltifrån Blinka lilla stjärna samt "Svanen" av Camille Saint-Saëns där 95 celloelever spelade, till Felix Mendelssohns violinkonsert framförd av 150 elever. Publiken uppgick till nästan 6 000 personer.

Redaktör Suzanne Ingvaldson

Med musiken mot skyarna

En svindlande upplevelse!

Trädgårdsmästaren som vårdade de små plantorna med kärlek och omsorg – barnen, som i dag visar genom musiken, ett universellt språk, sin glädje, kunskap och kärlek till denne mästarpedagog, dr Shinichi Suzuki (1898-1998).

Han som genom sin metod Talent Education, kunskap med kärlek, också kallad modersmålsmetoden, sått fröet till denna världsomfattande metod att tro på det lilla barnets förmåga genom kunskap med kärlek. Fantastiskt!

Ett stort tack till Helen Brunner och British Suzuki Institute.

Helen Brunner, concert director som med en stor idé, målmedvetenhet och tålmod lyckades få igenom och

Isak Lundström Cavegård och Koji Toyoda.

genomföra denna gigantiska konsert. 1 300 Suzukielever från 27 olika länder spelade tillsammans i Royal Albert Hall, med musiken som ett enande språk.

Jag skulle också vilja tacka alla de lärare som ställt upp och hjälpt till rent praktiskt, utan deras hjälp skulle denna konsert inte kunnat genomföras.

Lärare och funktionärer som fanns där för barnen under dessa två fullmatade dagar av repetitioner och praktiska bestyr.

Lärare och kollegor fick tillfälle att träffas igen efter många år, vilket nätverk vi är!

En del har jag träffat oftare än andra, bland annat tack vare SSZ:s sommarkurser då vi bjudit in utländska gästlärare. Dessa lärare har visat våra yngre elever att tala samma språk inte behövs, vi kan förstå varandra genom musik och kroppsspråk. Att undervisningen många gånger blir mer spännande och skapar nya dimensioner.

Jag fick träffa min kära vän, fiol- och altfiolläraren Alison Apley igen, efter många år. Hon arbetar med London Suzuki Group som startades 1972 som pionjärer i Suzukiundervisning. Oräkneliga var dessa möten kollegor emellan.

Vårt svenska team var väl representerat av många duktiga elever med föräldrar och lärare och jag måste säga att jag var omättligt stolt över våra insatser.

Första dagen lördagen den 26/3 började tidigt i ett dimmigt morgonljus över Hyde Park.

Det var säkrast att ta en taxi för att komma i tid till Imperial College (lyckligtvis nära Royal Albert Hall) där fiolerna skulle repetera denna dag.

När man väl fått sin orangea funktionärströja, schema, kollat var och när ens tilldelade fiolgrupp skulle spela och när man själv skulle spela så hade tiden runnit iväg.

Kön med elever som skulle registreras och tas emot hade redan klockan åtta på morgonen börjat ringla sig lång, man såg inte slutet.

Min tanke var "hur ska detta gå...?".

Barnen registrerades in elektroniskt av funktionärer med I-pads och fick samtidigt ett armband i den färg som motsvarade deras grupptillhörighet. Samma procedur när de slutade för dagen så att man visste att varje barn blivit hämtat.

Nu var det vår tur att se till att varje elev i ens grupp skulle komma in på scen enligt tidsschemat, ha sina raster med mellanmål, och lunch (medhavd lunchpåse).

Ha koll på fiollådor och instrument som sprungit iväg, toalettbesök, ja listan kunde göras oändlig.

Det fungerade trots allt! Men man behövde en stor portion tålmod (det är vi bra på) liksom ett glatt humör – så gick det bra.

All trötthet var som bortblåst när det var dags att spela och repetera konsertstyckena.

Så duktiga och fantastiska alla var! Jag måste säga att mina fötter skrek efter vila på kvällen när man efter promenaden genom Hyde Park kom hem till hotellet. Isak och jag (min 15-årig son som var med och spelade) orkade inte leta upp någon restaurang utan stöp direkt i säng efter att ha handlat lite frukt och bröd.

Dagens höjdpunkt var när jag träffade professor Koji Toyoda, ordförande för Internationella Suzukiförbundet och chef för Talent Education Research Institute, dr Suzukis första elev. En fantastisk person.

Nästa morgon, söndagen den 27 mars. Den stora konsertdagen. I dag ska vi checka in barnen på Royal Albert Hall och spela tillsammans med alla andra instrumentgrupper för första gången. Harpor, flöjter, mandoliner, orgel... elva olika instrument var representerade. Jag var på plats vid tidig timme för att göra mig hemmastadd i denna otroligt vackra historiska byggnad. Man gick i olika cirklar efter cirklar och nya våningar som hade nya cirklar efter cirklar kantade med vackra tavlor på kända och odödliga artister som spelat i Royal Albert Hall, vilken atmosfär! Men det tog tid att lära sig hitta. Var ska nu de olika instrument- och fiolgrupperna vara i för rum och var är lärarnas och funktionärernas rum, var är toaletterna? Hur ska barnen gå in, hur ska dom ställa upp? ...och så vidare...

Snart började uppställningen inför generalrepetitionen. Alla grupper stämde i sina respektive "dress rooms".

Ja tänk, det fungerade igen!!!

Lunch och mellanmål klarades också av. Vi lärare blev bjudna på lunch som vi kunde smyga iväg och äta när schemat tillät.

Konsertklädda barn fanns överallt. Så plötsligt var tiden inne! Alla medverkande gick till sina platser. Förvån-

tansfulla barn gjorde de sista förberedelserna och ställde sig på sina platser. Några fioler behövde stämmas igen. Nu var det violingrupp nr 5 som stod på tur att gå in, fem och fem i dubbla led med de kortaste eleverna i mitten. De formerade sig efter Bachdubbelgruppen. Rad efter rad fylldes på. Hur tjusigt som helst!

En förunderlig och magisk konsert spelades upp där alla instrumentgrupper gavs tillfälle att presentera sig med det ena numret vackrare än det andra i ett omväxlande program. Den professionella ljus- och ljudsättningen gjorde upplevelsen ännu större.

Även jag som befann mig mitt i handlingen greps av stunden, speciellt då jag tillsammans med alla dessa fantastiska barn och lärare spelade Bachs dubbelkonsert!

Minnet av en annan nästa lika mäktig konsert kom till mig, en konsert där jag spelade samma verk, för 18 år sedan under "Suzuki 100 år" i Berwaldhallen, Stockholm 29/8 1998. Det var en minneskonsert för Suzuki som just det året hade gått bort, en konsert med 200 duktiga Suzukielever från hela Norden. Hedersgäst var Sarah Chang på violin.

Det året stod Stockholm som värd för den Internationella kammarmusikfestivalen. Jag kommer ihåg hur glad jag blev när Suzukikonserten kom med i generalprogrammet!

Det är 18 år sedan och jag vet inte om jag i dag hade vågat stå ensam som ekonomisk garant för hela konserten. Budgeten skulle gå ihop om Berwaldhallens alla 1 300 platser fylldes.

Vi klarade det och jag är fortfarande så tacksam för alla som hjälpte till vid denna fantastiska konsert.

Vi har alla mycket att tacka Suzuki för. Inte bara för alla duktiga musiker som sprungit fram ur metoden utan även insikten om att om vi alla hjälps åt så kan även den minsta del vara avgörande! Som den store cellisten Pablo Casals sa när han hörde tonerna av 400 barn spela i Japan:

"Kanske är det musiken som kommer att rädda världen!"

Christina Lundström
Åkerby Suzukiförening

Nya i Suzukiförbundets styrelse

Jag heter Ellen Jutebrant. Jag är 15 år och bor i Göteborg. Jag spelar fiol i Göteborgs Suzukiförening och har gjort det sedan ungefär tio år tillbaka. På fritiden är jag också en del i stallet då jag tycker mycket om hästar.

Mitt namn är Viktor Westergren och jag är piano-Suzukilärare på kulturskolan i Västerås. Jag är född och uppvuxen i Vänersborg men har bott och jobbat i Västerås nu i fem år. Här har jag fyra Suzukigrupper som jag hoppas ska bli fler med tiden.

Vid sidan av musiken tycker jag att det är kul att hålla på med mat och meditation. Jag lägger också mycket tid på att läsa nivå 4 på Suzukiläraryrkesutbildningen här i Västerås. Jag är nyinvald i Suzukiförbundets styrelse.

Jag heter Henna Helistekangas och jobbar som flöjtlärare på musikskolan i Kristianstad. Där startade jag Suzukiundervisningen för cirka sju år sedan och har nu drygt 20 Suzukiflöjtelever varav min yngsta är 3,5 år och den äldsta tog studenten denna sommar.

Själv kom jag i kontakt med Suzuki-metoden för första gången vid femårs-åldern då jag började spela piano enligt Suzukimetoden. Efter några år började jag spela även flöjt. Sedan dess har flöjten varit mitt huvudinstrument. Nu är jag utbildad Suzukilärare med nivå 5 på flöjt och nivå 2 på Early Childhood Education.

BILDEN på sidan 1

En av artikelförfattarna i denna tidning, Christina Lundström, på väg till Royal Albert Hall. Till vardags är hon lärare i fiol, altfiol och Music Mind Games i Åkerby Suzukiförening.